

ANDREW PETERSON

S A G A

WINGFEATHER

CARTEA 1

PE MARGINEA ÎNTUNECATEI MĂRI
A ÎNTUNECIMII

Traducere din limba engleză
de Tatiana Dragomir

Editura Paralela 45

Redactare: Anda Marin
Corectură: Cătălina Soare
Tehnoredactare & DTP: Monica Birlodeanu
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETERSON, ANDREW

Saga Wingfeather / Andrew Peterson ; trad. din lb. engleză de
Tatiana Dragomir. – Pitești : Paralela 45, 2023
4 vol.

ISBN 978-973-47-3897-7

Cartea 1 : Pe marginea întunecatei mări a întunecimii. – 2023. –
ISBN 978-973-47-3898-4

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111

On the Edge of the Dark Sea of Darkness

Text copyright © 2008 by Andrew Peterson

Toothy cow illustration copyright © 2020 by Aedan Peterson

All other interior illustrations copyright © 2020 by Andrew Peterson

Interior illustrations by Joe Sutphin

Cover art by Nicholas Kole

Cover design by Brannon McAllister

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with WaterBrook, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

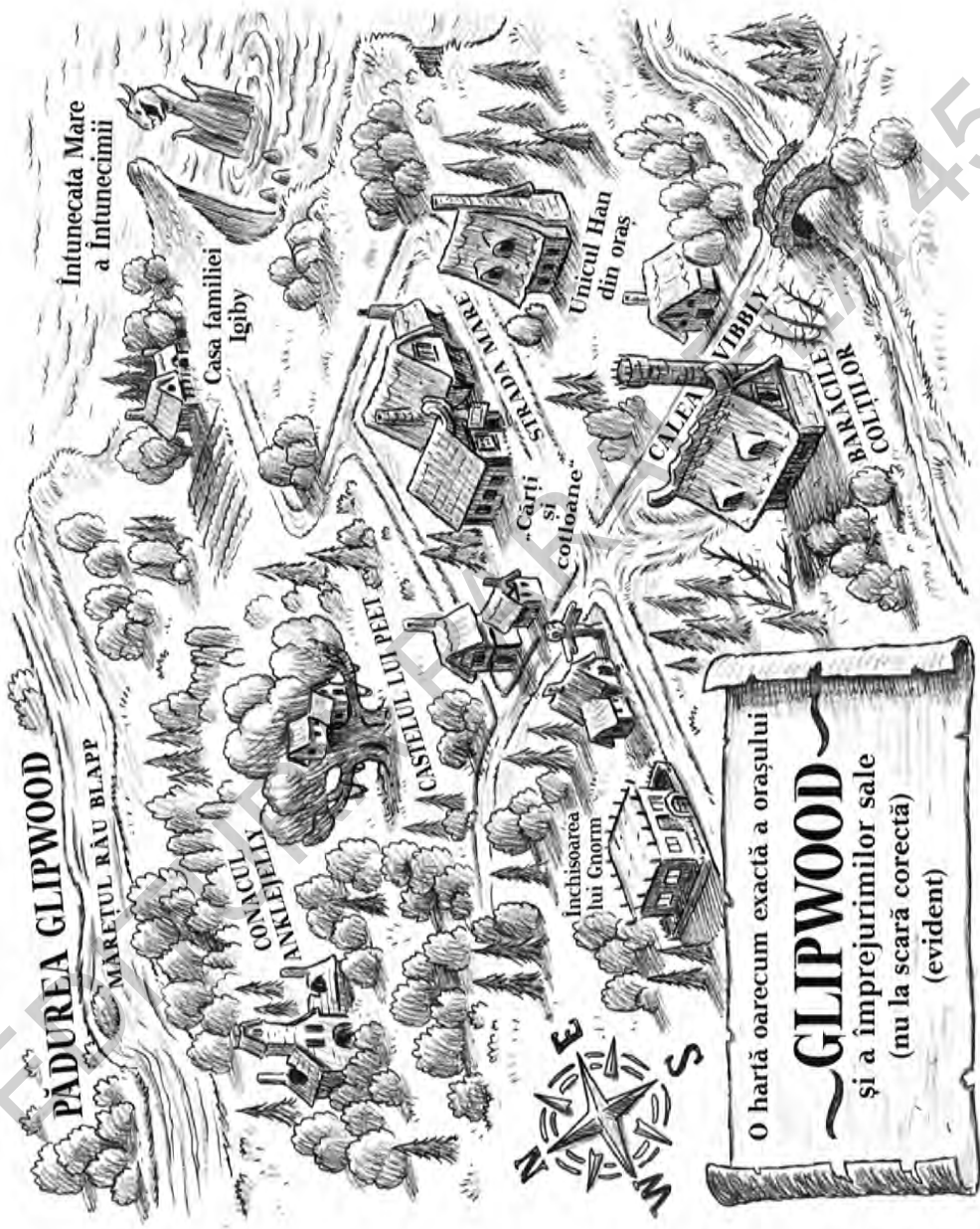
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

O scurtă introducere despre Lumea Aerwiar	1
O introducere ceva mai puțin scurtă despre Ținutul Skree	3
O introducere despre casa familiei Igiby (foarte scurtă) ...	5
Unu: Vine Trăsura, Trăsura Neagră	7
Doi: Câini, ciocane și țartofi	12
Trei: Țuștii din sac	18
Patru: Un străin pe nume Esben	25
Cinci: Librarul, Omul-cu-șosete și orașul Glipwood	29
Șase: Un bard pe Pajiștea lui Dunn	40
Șapte: Desculț ca un cerșetor	47
Opt: Două pietre azvârlite	52
Nouă: Cărarea Glipperilor	56
Zece: Leeli și cântecul dragonilor	61
Unsprezece: O cioară după Trăsură!	69
Doisprezece: Nu ca în „Vapoarele și rechinii“	76

Treisprezece: Un cântec despre Minunata Insulă	81
Paisprezece: Secrete și zamă groasă	90
Cincisprezece: Două vise și un coșmar	94
Șaisprezece: La „Cărți și cotloane“	101
Șaptesprezece: Jurnalul lui Bonifer Squoon	108
Optsprezece: Un secret descoperit din întâmplare	116
Nouăsprezece: Chin, jale și supărare.....	121
Douăzeci: În conac	128
Douăzeci și unu: Ogarii cu corn	135
Douăzeci și doi: Subteranele conacului	139
Douăzeci și trei: Vaierul fantomei lui Brimney Stupe	146
Douăzeci și patru: Drumul spre casă	149
Douăzeci și cinci: În palatul Generalului Khrak	153
Douăzeci și șase: Probleme la librărie	161
Douăzeci și șapte: O capcană pentru frații Igiby.....	170
Douăzeci și opt: În pădure	174
Douăzeci și nouă: Guzgani de grotă și digli cu pene.....	181
Treizeci: Sfârșitul prematur al lui Vop	188
Treizeci și unu: Medalionul lui Khrak	191
Treizeci și doi: Pregătirea ruladei cu viermi.....	199
Treizeci și trei: Punți și crăci.....	206

Treizeci și patru: Castelul lui Peet.....	215
Treizeci și cinci: Foc și Colți.....	227
Treizeci și șase: Cai negri, harnașament negru, vizitiu negru	234
Treizeci și șapte: Gheare și o aruncare.....	240
Treizeci și opt: Un plan neplăcut.....	250
Treizeci și nouă: Darul lui Buzzard Willie	259
Patruzeci: Trădarea.....	265
Patruzeci și unu: Un dudit și un țipăt	272
Patruzeci și doi: La revedere, Iggyfingilor!	281
Patruzeci și trei: O fantomă în vânt.....	285
Patruzeci și patru: Pe urmele lui Podo	289
Patruzeci și cinci: O noapte lungă	295
Patruzeci și șase: Apă din Fântâna Dintâi	302
Patruzeci și șapte: Răni vechi.....	309
Patruzeci și opt: La adăpost.....	313
Patruzeci și nouă: Giuvaierile Annieriei	317
Cincizeci: Protectorii Tronului.....	321
Cincizeci și unu: O scrisoare de acasă.....	329
Anexe	335

PĂDUREA GLIPWOOD

Intunecata Mare
a Intunecimii

MAREȚUL RĂU BLAPP

Casa familiei
Igby

CONACUL
CONNELLY

STRADA MARE

CASAȚII LUI PEET

Cărți
și
coltoane

Inchisoarea
lui Gnorm

Unicul Han
din oraș

CALEA
VIBBLY

GLIPWOOD

și a împrejurimilor sale
(nu la scară corectă)
(evident)

45

O scurtă introducere despre Lumea Aerwiar

Poveștile de demult spun că atunci când primul om s-a trezit în prima dimineață în lumea în care are loc această poveste a căscat, s-a întins și a spus așa despre primul lucru pe care l-a văzut:

— Ia te uită, Aerwiar!

Numele omului era Dwayne, iar primul lucru pe care l-a zărit a fost o stâncă. Lângă stâncă însă se afla o femeie pe nume Gladys, cu care Dwayne avea să învețe să se înțeleagă foarte bine. În mulții ani care au urmat, acea primă propoziție le-a tot fost repetată copiilor lor și copiilor copiilor lor și verișorilor părinților copiilor lor și așa mai departe, până când, din pură întâmplare, toate ființele cuvântătoare au început să numească lumea din jurul lor Aerwiar.

În Aerwiar existau două continente, despărțite de o întindere mare de apă, numită Întunecata Mare a Întunecimii. Pe la începutul Celei de-a Patra Epoci, ținutul neprimitor de la răsărit de mare a început să fie cunoscut sub denumirea Dang și nu prea are legătură cu această poveste (cu excepția Marelui Rău care ajunsese să sălășluiască acolo și care a pornit Războiul cel Mare practic împotriva tuturor).

Răul acesta era un rău nenumit, un rău al cărui nume era Gnag Nenumitul. El cârmuia de pe piscurile Munților Killridge, din Castelul Throg, și, dintre toate lucrurile din Aerwiar pe care le disprețuia Gnag, cel mai mult și mai mult îl ura pe Măritul Rege Wingfeather de pe Insula Anniera. Dintr-un motiv anume, pe care nimeni nu îl putea ghici, Gnag și hoardele lui ticăloase porniseră către apus și

puseseră mâna pe Minunata Insulă Anniera, unde bunul rege, casa lui regală și nobilul său popor au fost înfrânți.

Tot nemulțumit, Răul Nenumit (pe numele său Gnag) și-a construit o flotă care i-a purtat monstruoasa armată către apus, pe celălalt mal al Întunecatei Mări a Întunecimii, până în ținutul numit Skree. Și până la începutul aventurii noastre, Gnag a pustiit acest vast teritoriu timp de nouă ani în șir.

EDITURA PARALELA 45

O introducere ceva mai puțin scurtă despre Ținutul Skree

Întregul Ținut Skree era înverzit și neted. Asta cu excepția Munților Pietroși din nord, care nu erau deloc netezi. Și nici verzi nu erau. Erau mai degrabă albi de la zăpadă, dar când aceasta se topea, până la urmă se mai întâmpla să crească și ceva verde pe acolo.

Dar în restul ținutului Skree, mai spre sud, se întindea Câmpia Palen Jabh-J, cu pajiștile ei vălurite (și categoric verzi). Asta cu excepția, bineînțeles, a Pădurii Glipwood. Imediat la sud de câmpie era Codrul Linnard, care se întindea până dincolo de marginile tuturor hărților, cu excepția, s-ar putea presupune, acelor hărți alcătuite de oamenii care or fi viețuit prin acele ținuturi îndepărtate.

Însă oamenii care s-au așezat în câmpie, pe lângă pădure, sus în munți și de-a lungul Mărețului Râu Blapp trăiau într-o stare de desăvârșită, statornică pace. Asta dacă nu punem la socoteală Războiul cel Mare pomenit mai sus, pe care l-au pierdut în mod destul de rușinos și care a distrus viața așa cum o cunoșteau ei.

În cei nouă ani de când fuseseră executați atât regele din Skree, cât și toți nobilii lui – de fapt, toți cei care ar fi putut avea pretenții la tron – oamenii din Skree învățaseră să supraviețuiască sub ocupația Colților lui Dang. Colții umblau ca oamenii și de fapt chiar arătau exact ca oamenii, atâta doar că trupurile le erau acoperite de niște solzi verzui, aveau bot ca de șopârlă, iar din gurile cu care mârâiau le ieșeau, crescând în jos, niște colți veninoși. De asemenea, aveau și cozi. De când cucerise Gnag Nenumitul ținuturile libere din Skree,

Colții ocupaseră toate orașele, impunându-le skreenilor liberi biruri și purtându-se foarte urât cu ei. Pentru că, da, locuitorii din Skree se bucurau de oarecare libertate, dar numai dacă intrau în casele lor înainte de miezul nopții. Și dacă nu dețineau niciun fel de arme și nu se plâneau atunci când, ocazional, alți skreeni erau trimiși departe, pe mare, și nu mai erau văzuți niciodată. Dar în afară de cruzii Colți și de amenințarea permanentă cu moartea și cu tortura, nu erau prea multe alte lucruri de care să îți fie frică în Skree. Numai în Munții Pietroși, pe unde băntuiau bomnublii, cu dinții lor lungi și burdihanurile lor lacome, și dincolo de pustiul înghețat al Preriei de Gheață, unde puținii oameni care se așezaseră acolo se luptau zi de zi cu zvulturul. Mai înspre sud, Câmpia Palen Jabh-J era un loc pe cât de frumos, pe atât de sigur, cu excepția șobobursucilor, care se tot furișau prin iarba grasă (un fermier din sudul ținutului Torrboro susținea că a văzut unul cât un cucuștiuc de mare, adică aproximativ de mărimea unui trudac adult, un animal cam de înălțimea unui clepure).

Înainte de a se prăvăli mugind în Cascada Fingap, Râul Blapp curgea lat și liniștit, limpede ca apa de izvor, iar peștii care puteau fi prinși aici erau și delicioși, dar și docili, cu excepția celor care erau toxici la atingere și a peștilor-pumnal, despre care se știa că sar în bărci și îi înjunghie pe cei mai zdraveni dintre pescari.

O introducere despre casa familiei Igiby (foarte scurtă)

Chiar la ieșirea din orașelul Glipwood, cocoțată pe marginea stâncilor de deasupra Întunecatei Mări, era așezată o casă, în care locuia familia Igiby. Casa era destul de simplă și, în afara faptului că era foarte plăcut de locuit în ea, fusese construită cu mare grijă și era păstrată în ordine, chiar dacă acolo locuiau trei copii, și în ciuda faptului că deborda de iubire, care noaptea se revărsa din ea licărind prin ferestre, asemenea luminii unei vetre.

Dar familia Igiby?

Ei bine, cu excepția faptului că mereu stăteau treji până noaptea târziu în jurul vetrei spunând povești, a momentelor când cântau în grădină în timp ce își adunau recoltele și a celor când bunicul, Podo Helmer, ședea pe prispă, scoțând rotocolale de fum, și dincolo de toate lucrurile bune și calde care le umpleau zilele și care erau precum cidrul într-o carafă într-o seară de iarnă, erau destul de nefericiți. Ba chiar nefericiți de-a binelea, în acel ținut prin care băntuiau Colții din Dang.

1

Vine Trăsura, Trăsura Neagră

Janner Igiby stătea în pat tremurând, strângând din pleoape, și asculta înfiorătorul sunet scos de Trăsura Neagră, care huruia sub clar de lună. Fratele lui mai mic, Tink, sforăia în patul de deasupra lui, iar surioara lui Leeli dormea și ea (Janner își dădea seama după cum respira). Janner îndrăzni să deschidă ochii și văzu luna, albă ca un craniu, rânjindu-i de sus prin fereastră. Oricât încerca el să își ia gândurile de la asta, prin minte îi tot bâzâia poezioara aceea care de ani de zile îngrozea copiii din Skree, așa că, Janner rămase culcat, în lumina palidă a lunii, abia mișcând din buze.

De peste Mărețul Râu Blapp auzi bine
Trăsura cea Neagră cum vine și vine,
Cai negri cu negre hamuri o poartă
Și e de un vizitiu negru mânată.

Atotfăcătorul să te-ajute să dormi
Trăsura când pe strada ta va trece,
Să nu visezi, copile, fiare și colți,
Și nici că Trăsura la tine oprește.

De peste Mărețul Râu Blapp auzi bine
Trăsura cea Neagră cum vine și vine,
Cai negri cu negre hamuri o poartă
Și-a oprit noaptea la tine în poartă.

Nu e de mirare că Janner nu mai reuși să adoarmă din momentul în care auzi tropot de copite și zornăit de lanțuri. În mintea lui parcă vedea aievea umbrele ciorilor zburând în cerc în jurul Trăsurii și cocoșate pe ea și auzea cârâitul ciocurilor lor și fluturarea aripilor lor negre. Își spuse în sinea lui că sunetele acelea erau doar plăsmuirea

minții lui. Dar știa că undeva prin țară, chiar în acea noapte, Trăsura Neagră avea să oprească la casa unui biet om, ai cărui copii aveau să fie duși departe și nimeni nu avea să-i mai vadă vreodată.

Cu doar o săptămână înainte o auzise pe mama lui plângând pentru că fusese luată o fată din Torrboro, Sara Cobbler, care era de aceeași vârstă cu el. Janner își aducea aminte că o întâlnise o dată, când familia ei trecuse prin Glipwood. Dar acum fata era dusă pe vecie. Într-o noapte stătuse și ea culcată, exact așa cum stătea el acum. Probabil că își sărutase părinții înainte de culcare și spusese o rugăciune. Apoi venise Trăsura Neagră după ea.

Oare fusese trează?

Auzise furnăitul cailor negri în fața ferestrei, le văzuse aburii ieșindu-le din nări?

O legaseră Colții din Dang?

Se zbătuse atunci când o urcaseră în Trăsură, ca și când ar fi fost aruncată în gura unui monstru?

Dar, indiferent ce făcuse Sara, fusese inutil. Fata fusese smulșă de lângă familia ei și cu asta se terminase totul. Părinții ei ținuseră un priveghi pentru ea. A fi luat de Trăsura Neagră era ca și când ai fi murit. Era un lucru care i se putea întâmpla oricui în orice moment și nimeni nu putea face nimic ca să-l împiedice, decât să sperie că Trăsura avea să treacă mai departe pe strada ta, huruind.

Zăngănitul, clinchetele și tropotul copitelor făceau ecou în noapte. Se apropia oare Trăsura Neagră? Avea să cotească spre casa familiei Igiby? Janner se ruga Atotfăcătorului să nu fie așa.

Brusc, Nugget, câinele lui Leeli, care stătea la piciorul patului ei, înalță capul și mârâi la noaptea de dincolo de fereastră. În lumina lunii Janner văzu o cioară pe o ramură golașă și începu să tremure. Strânse plapuma cu mâinile și și-o trase până sub bărbie. Cioara întoarse capul și se uită lung la fereastra lui Janner, parcă râzându-și

de băiatul ai cărui ochi reflectau lumina lunii. Îngrozit, Janner încremeni, dorindu-și să se afunde cât mai adânc în pat, pentru ca ochii negri ai ciorii să nu-l mai poată zări. Dar pasărea se îndepărtă, fâlfâind din aripi. Luna fu acoperită de nori, *trop-trop*-ul înfundat de copite și *cric-crac*-ul Trăsurii se îndepărta tot mai mult, apoi, în sfârșit, se așternu liniștea.

În clipa aceea Janner își dădu seama că își ținea răsuflarea de o bucată de vreme și lăsă aerul să îi iasă încet din piept. Auzi coada lui Nugget lovindu-se de perete și se simți mult mai puțin singur știind că micul câine era și el treaz. În curând adormi buștean și avu niște vise foarte agitate.